

H. J.
BORNE MISZA

SLERPÝ
ŽIVOT
VEČNÁ LOŽ

To, že máme otvorené oči, neznamená, že sa pozeráme.

To, že sa pozeráme, ešte neznamená, že vidíme.

To, že vidíme, žiaľ, neznamená, že sa zmeníme.

Prvá část

ZAEON

Nebol som si úplne istý, ale mal som nádej. Najväčšiu za posledných takmer stopäťdesiat rokov. Môže to byť pravda. Dokázal som to. Našiel som ho. Vyváženého jedinca. Na krátky moment som pocítil zmes úľavy a nádeje, ktorú rýchlo zničila skutočnosť, že ak by to aj bola pravda, našiel som toho najslabšieho zo všetkých tvorov. Človeka. A čo je ešte horšie, ženu. Ak aj bola vyvážená, nemala žiadne schopnosti, žiadnu silu. Hoci ani mužskí jedinci ľudí jej nemali veľa, stále to bolo lepšie ako nič.

Stál som opretý o roh akejsi ošarpanej budovy, v pokušení nechať to tak a odísť. Dážď naberal na sile a všetky cesty premenil na bahno. Ani jeho prívaly nedokázali zmyť zo vzduchu zápach výkalov, moču, potu a všadeprítomných kobylincov, ktoré sa váľali po celom meste. Nartir. Mesto ukryté v úzkej kotline, obklopené horami bukových lesov. Kedysi malá osada sa rozrastala zo dňa na deň. Rýchlosťou, akou mizli okolité lesy, vznikali nové soľné bane. A so soľou prišlo bohatstvo. Drevené zemľanky vytlačili kamenné domce, stromy museli ustúpiť rozpínajúcej sa ľudskej hávedí. Nad všetkou tou špinou, na vrchole jedného z kopcov, sa ako hrdý pastier nad stádom oviec týčilo hradné sídlo miestodržiteľa. Monument sily a bohatstva, moci a nadradenosti.

Pozoroval som dav, ktorý sa zhromaždil na námestí kvôli prebiehajúcim trhom. Konali sa každú jeseň a ich názov som sa nikdy neobťažoval zapamätať. Námestie aj okolité ulice boli prepchaté ľuďmi, ktorí sa tlačili a prekrikovali, sácali do seba a priveľa pili. Bolo ich čoraz viac, nenechali sa odradiť ani dažďom a vlhkosťou, ktorá sa im zarývala pod kožu a nahlodávala ich chatrné zdravie. Námestie nebolo veľké, na jeho severnom konci stála kamenná zvonica, na južnom budova úradu miestneho správcu mesta. Medzi nimi vyrástli, ako huby po daždi, stánky. Každý predajca sa snažil nalákať do toho svojho čo najviac zákazníkov a zaistiť si tak dosť obživy na nadchádzajúcu zimu. Bola to rôznorodá zmes. Počnúc predavačmi jedla, piva, nakvaseného hrozna, prútených či drevených nádob až po takých, ktorí sa zjavne snažili predať všetko, čo by im doma nechýbalo. Do uší sa mi zarývali krivé tóny guslara, chlapca hrajúceho na píšťalke, a lutnistu, ktorí akoby sa vzájomne podporovali v tom, kto z nich bude hrať falošnejšie. S clivotou som spomínal na zvonivý spev Anerol z Halendir Akkbor, Hmlistej vysočiny, polostrova ďaleko na severe.

Žena, ktorú som tak úzkostlivo pozoroval, prechádzala námestím s prázdny pohľadom, nevšímajúc si nikoho vôkol seba. *Hádam nie je aj slabomyselná*, pomyslel som si, zúfajúc nad situáciou, v ktorej som sa ocitol. A to som sa nazdával, že horšie to už nemôže byť. Strácam tu čas. Nedokáže to. Kládol som si otázku, či má vôbec šancu prežiť výcvik a prejsť skúškami. Odpoveď ma nepotešila, no ani neprekvapila. Úprimne som si priznal, že nie. Umrie skôr, než by z nej mohol byť akýkoľvek úžitok. Z hĺbky duše som si začal priať, aby to nebola pravda. Nemôže byť vyvážená. Na tento rok som mal sklamanie už dosť.

Akýsi hlupák stratil kontrolu nad svojím tovarom, ktorým boli asi dva tucty sviň. S rykotom sa rozutekali do všetkých strán, popod sukne slečien a matrón, ktoré sa vzápätí rozkvičali ako prasce pred porážkou, keď ich ťahajú z chlieva za nozdry. Nenadarmo sa medzi ľuďmi vraví, že príležitosť robí zlodeja. Rýchlo sa našli takí, ktorí si túto „príležitosť“ nenechali utiecť pomedzi nohy a chytili ju za

pačesy. V tomto prípade skôr za mäsité boky, zakrútený chvost či ratice. Zmizli v bočných uličkách, zatiaľ čo kupec nadával nevedno komu, v márnej snahe pochytať tie, ktoré ešte nikto neukradol. Kvôli tomu rozruchu sa mi na chvíľu stratila z dohľadu. Skôr než som ju znovu uvidel, začul som jej hlas.

„Ešte raz sa ma dotkneš a napchám ti vajcia do krku, ty hovädo! Do psej matere aj s tebou!“ Hromžila ako podgurážený štamgast nadránom pri výčape. Bol som od nej vzdialený viac než sto stôp, ale počul som ju, akoby mi to kričala do ucha. Výborný sluch bola jedna z vecí, ktoré som zdedil po otcovi. Nestihla sa ani otočiť a už som stál neďaleko od nej. A priznám, trochu prekvapene sa pozerala na mladíka, ktorý ležal pred ňou na zemi, držiac sa za rozkrok. Slabá, ale vynaliezavá. Možno hlúpa, ale odvážna. Otočila sa na päte a bez väčšieho vzrušenia či kriku odišla. Zamiešal som sa medzi dav a držal sa od nej v dostatočnej vzdialenosti, dbajúc na to, aby sa mi znovu nestratila. Smrad spotených tiel, ktoré inú voľu ako tú, čo práve padala z neba, dlho nevideli, ma štipal v nose.

Žena sa istým krokom predierala pomedzi ľudí a párkrát sa pristavila pri stánku, kde ju niečo zaujalo. Väčšinou úplné zbytočnosti, staré nádoby a čačky, ktorých význam som nepoznal. K ostatným členom ľudskej spoločnosti nebola príliš ústretová, takmer s nikým sa nerozprávala, a ak sa jej niekto prihovril, odpovedala len jednoslovné a urýchlene odišla. To bolo pre ľudskú rasu nezvyčajné, väčšinou rozprávali až príliš radi. Hlasno, priveľa a v zásade len o sebe. *Ak sa bojí aj vlastného druhu, čo by sa stalo, ak by vedela o ostatných*, pýtal som sa sám seba. Najprv zaútočí na muža, ktorý je od nej silnejší, a teraz sa bojí aj odpovedať? Prezeral som si ju v snahe všimnúť si všetky drobnosti. Výraz na jej tvári, pohyby rúk či postoj. Po chvíli na mňa nepôsobila tak placho, skôr akoby len nemala žiadny záujem viesť s niekým z nich rozhovor. Akoby si vystačila sama so sebou a prítomnosť ostatných len nevyhnutne tolerovala. Odbočila do vedľajšej uličky, ťahajúc po zemi príliš dlhý plášť. Dážd' neutíchal, preto sa jeho lem onedlho strácal pod nánosmi blata, ktoré sa naň prilepili. Vlhkosť jej zjavne neprekážala. Pri biednom zdraví jej druhu by si však mala dávať pozor, inak sa nedožije ani toho mála rokov, ktoré prislúchajú ľuďom.

Bolo to pred dvomi dňami, keď som sa vracal z doranských lesov neďaleko od hlavného mesta Lotren a skončil v nartirskom podzemí, na mieste, ktoré smrdelo horšie než akákoľvek ľudská stoka, v ktorej som sa doposiaľ ocitol. Ten smrad bol taký odporný, že som musel zablokovať čuch, aby som tam vydržal. Bolo to miesto, kde som si ju všimol.

Mierne povedané, vyzerala odporne. Mastné vlasy sa jej lepili na tvár, kruhy pod očami ani oblečenie prežraté od molí jej na kráse nepridávalo. Nebol to však jej vzhľad, ktorý ma zaujal. Pohybovala sa medzi ostatnými ako duch. S nikým sa nerozprávala, ani na seba inak nepútala pozornosť. Obšmietala sa pomedzi opilcov, hráčov a šľapky, občas sa pristavila pri nejakej skupine pohrúženej do vlastnej debaty, počúvala a potom podišla k ďalšej. Takto sa to opakovalo niekoľkokrát. Robila to tak premyslene a nenápadne, až celkom splynula s davom. Nikto si ju nevšimol, nikoho nezaujímal, akoby bola pre nich neviditeľná alebo príliš nepodstatná, aby sa ňou vôbec zapodievali. Aby si dávali pozor na to, čo hovoria. Na človeka to nebol zlý výkon a na ženu už vôbec nie, preto som sa sústredil na jej vnútorné smerovanie. Čakal som všetko a nečakal som nič, keď ma ovládlo prekvapenie a súčasne

zdesenie. Nevedel som ju zaradiť. Nedokázal som vycítiť jej dobrú či temnú stránku ani určiť, na ktorú stranu sa jej duša v tom momente nakláňala. Každý jedinec, bez ohľadu na to, akého bol druhu, sa vždy nachádzal na strane dobra alebo zla, nebolo možné stáť uprostred. Nebolo to možné pre nikoho z nás. Okrem vyvážených. Taký bol predpoklad. Za svoj život som našiel len jedného vyváženého a aj ten bol na pokraji smrti. Jeho smerovanie však bolo rovnaké. Nijaké. Akoby nestál ani vo svetle, ani v temnote, ale na hranici medzi nimi, hoci len na krátku chvíľu. Nikto presne nevedel, aký by bol vyvážený a čo všetko by dokázal. Ak by bol však správne vycvičený, možnosti jeho využitia by boli zo všetkých zvedov najväčšie.

Bol som v meste už o dva dni dlhšie, než som plánoval. Mojou ďalšou zástavkou bol Tribas. Mesto na juhu plné ovocia, sladkých viníc a ľahko odetých paničiek, ktoré prišli o vienok tak dávno, že už aj samé zabudli, kedy a s kým. Tentoraz malo pre mňa trpkú chuť. Na jeho okraji som sa mal stretnúť s Gedeonom. Nemohlo to znamenať nič dobré. Nikdy predtým ma sám dobrovoľne nevyhľadal. Jeho prítomnosť nebola niečo, čo by som ocenil. Visel nad mojím životom ako tieň, ktorý mi od útleho detstva pripomínal, že nie som dosť. Dosť rýchly, dosť silný, dosť obratný, dosť zručný, dosť dobrý, dosť vďačný, dosť užitočný. Nie som dosť pre neho ani celú ich rasu. Dobro som si pamätal, ako ma údermi palicou zrážal k zemi. Usoplené decko, ktoré sotva chodilo, prisľabé na to, aby udržalo v rukách drevený meč. Za ten čas, čo som s ním strávil, mi zlomil takmer každú kosť v tele. Rozrezal kožu na toľkých miestach, že som si to nevedel zapamätať, a otrávil jedmi, ktorých vôňa a chuť sa mi navždy vryli do pamäti. Zlomil moje telo a môjho ducha, zas a znova, až kým som sa nenaučil víťaziť. Kým som sa nestal silnejším, než bol on sám. Nechcel, aby sa zo mňa stal vojak, necvičil ma ako zveda. Snažil sa stvoriť zbraň, ktorá mala to najlepšie z oboch. Len bohovia by vedeli posúdiť, či sa mu to podarilo.

Zahnal som dotieravé spomienky a prikrádal sa za ženou, ktorá pridala do kroku. Rezko sa prepletala poloprázdny uličkami, neustále sa obzerajúc ponad plece. Tušila, že nie je sama, nemala však zdanie, že cesta, ktorou sa vybrala, mi pomohla zostať úplne skrytým. Byť neviditeľný ľudskému zraku bolo schopnosťou mnohých druhov. Prázdne uličky mi z cesty odstránili poslednú prekážku. Ľudí, ktorým by som sa musel vyhýbať. Žena ma viac nemala šancu vidieť, pokiaľ by som sa tak nerozhodol sám. A na to som sa zatiaľ nechystal. Hnala sa vpred pomedzi domy natlačené na seba tak, že ich majitelia si mohli takmer podávať ruky a neopustiť prah svojich obydlí. Nikdy som to mesto nemal rád. Nikdy som nemal rád ľudí. Ich chamtivosť a sebeckosť, presvedčenie o vlastnej nadradenosti. *Páni všetkého tvorstva*, pomyslel som si znechutene. Keby nebolo nás, boli by všetci už dávno mŕtvi. A možno by to tak aj bolo lepšie. Niektoré druhy by mali byť ponechané ich vlastnej skaze a vyhynutiu. Sám som žiadnemu človeku nikdy nedovolil, aby videl, kto som skutočne. Žiadnemu som neodhalil skutočnú tvár sveta, v ktorom žili. Nepozdávalo sa mi, že by sa to malo zmeniť. Nie kvôli tej štíhlejšej kreatúre predomnou. Tak som aspoň usúdil zo záhybov plášťa. Nebola drobná, ale rozhodne ani žiadny obor, mala tmavé oči, nijako výrazné, malý nos, drobné, ale plné pery. Nebola škaredá, no nemala žiadne rysy, ktoré by vynikali. Na tvár jej v nárazoch dopadali kvapky dažďa a stekali jej za krk. Napredovala čoraz rýchlejšie, takmer bežala. Niekedy náhle zmenila smer a zahla do bočného vchodu

či uličky, aby sa onedlho vyrútila iným východom. Zjavne robila zbytočné zachádzky, snažila sa zmiasť svojho prenasledovateľa. Tieto jej chabé pokusy ma zbytočne zdržiavali od toho, čo som od nej potreboval získať.

Hra na skrývačku trvala ešte nejakú chvíľu, kým sme sa neocitli v chudobnejšej časti na okraji mesta. Pristúpila k starým dreveným dverám, na spodnej strane prehnutým a spráchniveným, a strčila do zámky železný kľúč pokrytý hrdzou. Držal som sa tesne za ňou a vošiel dnu. Pre istotu sa pozrela na oba konce ulice, kým zamkla. Toľko opatrnosti a pritom som jej takmer dýchal na krk. Bol som si istý, že ma nevidí, no napriek tomu sa zmätene pozerala po izbe, akoby nejako vycítila moju prítomnosť. Po chvíli pokývala hlavou, akoby nad vlastnou hlúposťou, a vyzliekla si premoknutý plášť, ktorý zavesila vedľa dverí. Navlhnuté nohavice sa jej lepili na kožu, vytiahla si spoza nich dlhú bavlnenú košeľu, vyzula staré popraskané čižmy a pobrala sa ďalej. Nebolo zvykom, aby ženy nosili nohavice, ale viac pozornosti som tomu nevenoval. Kutica, v ktorej bývala, bola skromná, mala sotva dve izbičky. Kuchyňa s malým kozubom a dubovým stolom, ktorý si už čo-to pamätal a za ktorým sa vlnil moľami prežratý záves. Pri stole bola iba jedna stolička, takže žila sama. Do kozuba, v ktorom svietilo len pár uhlíkov, prihodila niekoľko menších polien uložených pod oknom. Z ohňa zvesila železný kotlík s vodou a odhrnula záves. Pozeral som na starú posteľ so slamníkom, vedľa ktorej ležala na zemi akási väčšia drevená nádoba. Jej účel som si domyslel až vtedy, keď do nej naliala vodu a začala sa vyzliekať. Voda nemohla byť teplá, pretože z nej nestúpala takmer žiadna para. Posadila sa do vane, ak sa to tak dalo nazvať, a kusom handry si drhla ruky.

Na moje sklamanie nemala žiadne väčšie svaly, žiadnu zrejmu fyzickú silu. Jej telo bolo pevné, s guľatým zadkom, plnými prsami a štíhlym driekom uprostred. Nenapĺňala ľudský ideál krásnej kyprej ženy. Tmavé vlasy jej padali takmer po pás a ich konce sa stratili pod hladinou vody. Na jemne hnedej pokožke nemala žiadne zvláštne stopy ani znamenia, žiadne zranenia, len pár drobných jaziev na rukách a predlaktiach. Sústredil som sa na prúdenie energie v jej tele. Tok bol pomalý a plynulý, nebojoval so žiadnou chorobou, ktorá by potichu zožierala jej telo. Aspoň v tomto smere na tom bola dobre. Mala pevné kosti aj zuby, žiadne vrodené chyby, žiadne zlomeniny z minulosti, žiadne oslabené väzivá či svaly.

Handru hodila do vody a unavene si povzdychla. Každá bola malá, kolená musela mať pokrčené, objala si ich rukami, oprela sa o ne lícom a pozerala sa priamo na mňa. Nie za mňa, nie vedľa mňa, ale priamo na mňa. V tom momente som zamrzol. Nemohla ma predsa vidieť, o tom som bol presvedčený. Napriek tomu, s pohľadom stále upretým mojím smerom, tichým šeptom vyslovila otázku: „Prečo?“

Pretože máš tú smolu, že si sa narodila ako vyvážená. Pretože ak je to pravda, tvoj život sa zmení na nepoznanie. A nie k lepšiemu, odpovedal som v duchu. Díval som na ňu s vedomím, že by som sa mal poponáhľať. Napriek tomu som sa nedokázal pohnúť a ako omráčený pozoroval, ako sa utiera do starého uteráka, ako si prečesáva vlasy a pomaly sa oblieka. Z nejakého neznámeho dôvodu ma to upokojovalo. Možno sú to jedny z posledných chvíľ jej jednoduchého ľudského života. Života, aký som nikdy nepoznal.

Onedlho sa postavila k stolu s úmyslom odkrojiť si krajec chleba. Podišiel som k nej bližšie a pritlačil na nôž tak, aby som zachoval zdanie, že sa porezala vlastnou nešikovnosťou. Rýchlejšie než je ľudské oko schopné postrehnúť, som do sklenej ampulky zachytil pár kvapiek krvi predtým, ako by dopadli na zem. Vzápätí zanadávala slovami, akými som ešte žiadnu ženu nepočul rozprávať. V tom momente som sa otočil a odišiel.

Uháňal som smerom do Tribasu, cez husté lesy, ktoré striedali rozľahlé lúky pretkané menšími riekami. Nezastavil som sa ani prvé dve noci, hoci oddych by som viac než uvítal. Piaty deň začalo na vzdialenom obzore svitať a ranné zore zaliali ovocné sady predo mnou. Bol som na okraji Tribaského kraja, do mesta to už nebolo ďaleko.

„Trvalo ti to pridlho,“ oznámil mi Gedeon, keď som prišiel na miesto stretnutia. Stál pod mohutným agátom v lese neďaleko mesta. Leto sa chýlilo ku koncu, jeseň sa vkrádala aj do toho kraja, a tak ako v Nartire, aj tu pršalo. Gedeon bol úplne suchý, držal si svoj osobný štít, ktorý ako neviditeľný závoj kopíroval jeho telo a cez ktorý neprenikla voda, oheň, ľudské ani iné zbrane. Hnedé nohavice aj košeľa mu splývali s kmeňom stromu a jeho ryšavé vlasy ostro kontrastovali s korunou ešte stále zelených listov. Bolo nezvyčajné, aby opúšťal tábor a ešte viac, ak tak urobil kvôli mne.

„Viem,“ odvetil som a na dlani mu predložil ampulku s krvou.

„Vyvážený?“

Nájsť jedného z nich bolo mojou úlohou už storočia. Po takom čase bez úspechu som už prestával veriť, že sa mi to vôbec niekedy podarí. A podľa výrazu jeho tváre som nebol jediný. „Neviem to s určitosťou.“

Zobral mi ampulku z ruky a podržal ju medzi dvomi prstami, pozorne si prezerajúc jej obsah.

„Sledoval som ju čo najdlhšie. Chcel som si byť istý, že nebude pre Juhnin len ďalším sklamaním.“

„Nie je na tebe, aby si rozhodoval, kto a čo bude sklamaním. K takému správaniu sa uchýľujú len ľudia a čarodejnice. Si tu, aby si vykonával jej vôľu a ty sám nemrhal jej časom a energiou. Nezabudni, že je to Juhnin, vďaka ktorej si ešte stále nažive.“ Ako by som aj mohol, pripomínal mi to celý život. Hoci by sa proti Juhnin nikdy nepostavil, s jej rozhodnutím ušetriť môj život nesúhlasil.

„Ona?“ spýtal sa ma vzápätí.

„Žena. Je to človek,“ povedal som so znechutením, ktoré som nevedel potlačiť.

„Šanca, že splní cieľ, je len malá.“ Zasunul si ampulku za opasok. „Aspoň to nebude veľká strata, ak zomrie. Vzorku odovzdám poslovi, nie je bezpečné, aby si sa vracal do tábora.“ Inými slovami ma tam nechcel. Nemalo to nič spoločné s bezpečnosťou.

„Prečo si ma chcel vidieť?“

„To už nie je dôležité.“

Nemalo zmysel pýtať sa ďalej. Po štyristo rokoch, ktoré som strávil najprv ako jeho učeň, neskôr pomocník a napokon rovnocenný, som vedel viac než dobre, že rečami ani citmi sa nikdy neplytvá, ako pri ňom, tak ani v celej ríši. Obzvlášť nie, ak nie ste ako oni a vaše prežitie závisí od ich milosti.

„Kde si ju našiel?“

„V jednej malej ľudskej dedine na východe.“ Nebola to pravda, ale to nemusel vedieť. Podozrivo si ma premeriaval, preto som rýchlo dodal: „Blízko Daprogu.“

„Chod' naspäť a dohliadni na ňu, kým nebudeme poznať pravdu. Ak je skutočne vyvážená, pošlem ti správu s ďalšími pokynmi.“

„Mám svoje povinnosti v Nartire. Je to človek, nestane sa jej nič, je bezvýznamná, nikoho nezaujíma.“

„Dobre. Zostaň tam, kým nezistíme, či je to skutočne pravda. Potom dostaneš ďalšie pokyny.“ Nepovedal nič viac a rozbehol sa preč. Stačilo jedno žmurknutie a stratil sa mi z dohľadu.

Z novej úlohy som nebol nadšený. Ak sa mi niečo naozaj bridilo, bolo to vracat' sa do toho zavšivaveného mesta plného smradu a robiť komusi opatrovateľku. Hoci by som si to nikdy nebol pomyslel, chýbali mi časy, keď som blúdil po svete, ďaleko od Azaloru, zeme, kde som sa narodil.

Otočil som sa na päte a vybral sa do najbližšieho hostinca. Keď som zjedol raňajky nevýraznej chuti zložené z akejsi mäsovej kaše a vajec, zaplatil som za izbu mladej dievčine, ktorá na mňa okato civela a na chvíľu som si zdriemol. Bolo krátko po obede, keď som si vo vedre s vodou opláchol tvár a vybral sa von. Tribas bolo o poznanie krajšie mesto než Nartir. Malo dláždené uličky, ktorými sa preháňali konské povozy, vo vzduchu sa miešala vôňa ovocia a zeme. Končila sa sezóna zberu jablák, ľudia si pred príchodom zimy plnili pivnice a popíjali sladký hroznový mušt. Hlavu som mal ukrytú pod záhybmi plášt'a a na chrbte niesol vak, ktorý som pri odchode z hostinca zobral spiacemu pocestnému. Netrvalo dlho a prišiel som k malej smradľavej krčme v západnej časti mesta. Za ňou sa nachádzala úzka ulička, kam si chodili podgurážení zákazníci uľaviť. Vošiel som dovnútra, usadil sa do rohu a čakal. Netrvalo dlho a obslúžila ma korpulentná žena s hrubým hlasom. Keď som vypil dva džbány silného vína a vyzeral správne nadrúžganý, vyšiel som von a zahol za roh krčmy. Pach zvratkov, moču a sračiek sa niesol vzduchom doďaleka. V uličke nebol nikto, no aj tak som sa kolísal zboka nabok, až kým som sa rukou neoprel o stenu v predstieranej snahe nájsť rovnováhu. Špičkou ľavej nohy som kopol do jedenej z drevených dosák na stene krčmy. Jej pravá strana sa vsunula dovnútra, zatiaľ čo ľavá von. Za ňou sa ukrýval malý otvor na odovzdávanie správ. Znovu som sa zakolísal a zviezol sa na zem. Vytiahol som z otvoru malý lístok, ktorý som si zasunul za opasok a dosku vrátil na miesto. Pomaly som sa narovnal, keď do uličky vošiel tučný chlap s brunátnou tvárou a nosom, ktorý pripomínal hrudu mäkkého syra.

„Sy... synak...“ snažil sa prehovoriť, keď ho ovládla štikútká prerušená prívalom zvratkov, ktoré vrhol na chodník. Kývol som mu hlavou na pozdrav a tackavým krokom sa pobral preč. Prešiel som ešte dvomi ulicami, kým som zrovnal krok a našiel miesto, kde som si mohol prečítať odkaz. Čo som v ňom našiel, ma nepotešilo. So zvedmi som sa nestretával, ak to nebolo naozaj nevyhnutné.

Slnko už takmer zapadlo a ja som stále ležal na streche jedného z domov a pozoroval rozpadnutú chajdu pred sebou. Dom stál v tmavej slepej uličke, o ktorej vedel málokto. Nachádzali sa v nej len dva domy. Ten, v ktorom sme sa mali stretnúť, stál naklonený nabok, mal deravú strechu a rozškľabené okenice, za ktorými vládla tma. Druhý na tom nebol omnoho lepšie. Počkal som, než sa úplne zotmie, až potom som zliezol na zem a vošiel dnu. Opatrne som našľapoval po vřzgajúcej podlahe, aby moje

kroky nevydali žiadny zvuk. Odvšadiaľ sa ozýval šuchot a tiché pišťanie myši, ktoré behali po celom dome. Steny sa rozpadali a streche hrozilo, že sa každú chvíľu zrúti dovnútra.

„Čo tu robíš?“ začul som tichý hlas, ktorý ku mne doliehal z tmy po mojej pravici. Stál ukrytý v tieni a vyčkával. Neustále pripravený na útek aj boj.

„Rád by som to tu kúpil. Pekný dom, tichá štvrť,“ odpovedal som mu rovnako vážne. Urobil krok ku mne a vystúpil z tmy, aby som ho videl.

„Obávam sa, že nie je na predaj.“ Vlasy mal dlhé a strapaté, pod očami tmavšie kruhy, než som si pamätal. Kožená vesta sa mu napínala na hrudi, hrubými prstami ozdobenými železnými prsteňmi hladil rukoväť svojho loveckého noža. Aleron si odpľul na zem a podišiel bližšie.

„Prichádzajú sem noví ľudia, z juhu, kde je hlad a chudoba. Hľadajú lepší život. Mesto ich víta, no nie je jasné, dokedy to potrvá. Taros tu zatiaľ nemá veľký dosah, je ich tu len pár a tí nenarobia veľa škody. Červy bez postavenia, ktoré takmer nič nevedia, len zbierajú informácie,“ povedal mi potichu a stále sa obzeral okolo seba pripravený na útek. Okrem nás tu nebol nikto, sám som si to niekoľkokrát overil.

„Pre koho?“

„Avalir. Zatiaľ neviem, komu ich odovzdávajú, snažím sa s nimi zblížiť.“ Neboli to informácie, pre ktoré by sme sa museli stretnúť. „Máte niekoho medzi prisťahovalcami? Je tu aj niekto iný ako ja?“

„Potrebuješ pomoc?“

„Zatiaľ nie, ale musíme byť pripravení.“

Pošúchal si unavené oči a pokračoval: „Niečo sa chystá. Avalir niečo chystá, cítim to v kostiach.“ Aleronov pohľad zastieralo podozrievanie a obavy. Neveril nikomu a ničomu, neustále sa obzeral ponad plece v očakávaní zrady a smrti.

„Potrebuješ niečo?“

„Veľa vecí. Nový život, okrem iného.“ Pozrel na mňa nenávisným pohľadom plným neistoty a nedôvery, aký sa postupne objavil u každého zveda.

„Ten ti dať nemôžem.“

„Nie. Pretože ty sám žiadny nemáš.“ Znovu si odpľul, otočil sa a vrátil do temnoty, z ktorej prišiel.

DARIA

„Doparoma, zasratá robota! Čert aby to zobral!“ vykričala som pri pohľade na rozrezaný palec, ktorý som si podvedome obalila do sukne. „Kurva!“ skríkla som znovu, keď som si uvedomila, že som si celú sukňu zababrala od krvi. Začula som slabý vrzgot dverí, no keď som na ne pozrela, boli stále zatvorené. A potom sa to stalo. Ten pocit ma zrazu opustil. Ako keď ste sami, ale vôbec sa tak necítite. Akoby vás niekto stále pozoroval a robil z vás blázna. Z myšlienok ma vytrhlo hlasné klopanie na dvere. „Už idem!“ zakričala som a stále si držiac prst som zamierila k dverám. Očakávala som domáceho, ktorý ma prišiel obrať o väčšiu časť môjho mizerného zárobku.

„Čo tu chceš, Theodor?“ zašepkala som, keď som otvorila dvere. Stál tam celý premočený, kvapky

mu stekali po kratších tmavých vlasoch a dopadali na zem.

„Potrebujem tvoju pomoc.“

Ako inak. Čo iné som čakala.

„Naozaj? Už som sa začala báť, že chceš vedieť, ako sa mám.“ Chcela som mu zatvoriť dvere priamo pred nosom, no prv než som tak stihla urobiť, vrazil medzi ne svoju od blata špinavú čižmu a vtláčil sa dnu. Bol odo mňa len o čosi vyšší, silou som sa mu však nemohla rovnať. V hlave sa mi premietol zoznam všetkých ostrých predmetov, ktoré by som proti nemu mohla použiť.

„Viem, že ma tu nechceš, ale si jediná, za kým som ešte mohol ísť,“ povedal zúfalo, snažiac sa vzbudiť súcit. Túto jeho hru som poznala pridobre.

„Máš pravdu. Nechcem. Vypadni!“

„Nemusíš byť taká protivná!“ zvriskol podráždene. Tá maska pokory mu nikdy dlho nevydržala.

„Volá sa to úprimnosť. Viem, že vy, šľachta, na ňu nie ste zvyknutí.“ Prižmúrila som oči a poriadne si ho obzrela. Snažila som sa mu vyhýbať už niekoľko rokov a hoci som ho občas zazrela, nebolo to takto zblízka. Kruhy pod očami podliatymi krvou, puch zatuchliny, ktorý sa za ním ťahal, špinavé nohavice aj košeľa. Na boku nemal pripnutú dýku po otcovi, ktorú nosil všade so sebou. Viselo tam len prázdne puzdro. Odkedy som ho naposledy videla, pod očami mu pribudli vrásky a na tvári začervenanie z nadmerného slopania piva. Vedela som, kde sa poneviera po nociach.

„Čo si čakal, že sa stane, keď pôjdeš do pivníc? Koľko si prehral?“

„Zárobok za posledný mesiac, svadobný prsteň a dýku od otca. Laure poviem, že ma okradli, ale potrebujem zaplatiť domácemu. Inak skončíme na ulici.“

„Kedy sa z teba stala takáto troska?“ Hneď ako som to vyslovila, som si uvedomila, že odpoveď ma vôbec nezaujíma.

„Nepotrebujem veľa a onedlho ti všetko vrátim. Sľubujem.“ V jeho hlase však nebolo stopy po pokore či prosbe, bol plný sebeckva. Nikdy nemyslel na nikoho iného.

„Tvojim sľubom už dávno neverím,“ vypadlo zo mňa ublížene, skôr než som si stihla zahryznúť do jazyka.

„Čo chceš odo mňa počuť?! Že je mi to ľúto? Že sa kvôli tomu cítim ako mizerný chudák? Boli sme takmer deti! Nevedel som, čo ti urobí!“

Pred očami sa mi objavil obraz železných mreží pokrytých hrdzou, tichý smiech, z ktorého sa mi dvíhal žalúdok. Znovu som pocítila od dažďa premočené oblečenie, bolesť stuhnutého tela skrčeného v tesnej klietke. Posmešný krik podo mnou, teplý moč, ktorý mi stekal po nohách. Takmer deti...

„Viem, že som to skurvil, ale bolo to už dávno. Ak nie pre mňa, urob to pre Lauru. Boli ste priateľky. Neodvracaj sa aspoň od nej,“ snažil sa nájsť inú cestičku, ako dosiahnuť svoj cieľ. V tom vždy vynikal. Manipulovať ľuďmi, aby robili to, čo si on, výsosť, prial.

„Je v očakávaní. Hádám by si nedopustila, aby sme skončili na ulici, keď nosí pod srdcom dieťa.“

Dovolila. Bez zaváhania. „Čo tvoj otec? Zlata má viac než dosť.“

„Dobre vieš, čo sa stalo. Všetci to vedia, celým mestom sa šíria drby. Po tom, ako sme sa vzali... nedá

mi ani vindru, vyhodil ma na ulicu ako psa. Ten starý chamtivý bastard!“

Takže to bola pravda. Neurodzený pôvod nevesty nebol starému po vôli, hoci ani on sám sa so žiadnym nenarodil. Postavenie aj bohatstvo už mal. Jeho syn mu mal dodať posledný chýbajúci kúsok. Rodokmeň. Šľachtickú krv. Taká smola...

„Dám ti, čo chceš, ale nech mi je samozvaný liečiteľ svedkom, už ťa tu nikdy nechcem vidieť.“

„Ako si praješ. Urobím, čo chceš.“

Pozerala som sa, ako nervózne prešľapuje z nohy na nohu. Nech už tie peniaze dlžil komukoľvek, rozhodne to nebol domáci.

„Ani sa nehni,“ nakázala som mu a odišla do izby. Vydýchla som vzduch, ktorý som v snahe o sebaovládanie zdržiavala, a čakala na nejakú emóciu. Hnev, bolesť, zúfalstvo, smútok. Čokoľvek, čo by sa dalo očakávať, keď stojíte zoči-voči človeku, ktorý vás zradil. No nebolo tam nič. Len prázdno. Vôbec mi na ňom nezáležalo, nič sa vo mne nepohlo. Zohla som sa pod posteľ a vybrala jeden kus sivej drevenej parkety, kde som skrývala mešec, ktorý som si šetrila na cestu. Bol skôr prázdny ako plný, ale stále viac ako nič. Vybrala som len malú časť a dosku vrátila na miesto. Theodor stál opretý o stenu, jednu nohu mal pokrčenú v kolene, hlavu naklonenú trochu nabok. Uprel na mňa tmavé hnedé oči a usmial sa jedným kútikom úst. Bolo mi to odporné.

„Stále vyzeráš rovnako dobre ako predtým,“ snažil sa mi zalichotiť.

„O tebe sa to povedať nedá.“ Podala som mu za priehrsťtie nartirských grainov, ktoré si rýchlo prerátal a spokojne vložil do kabáta.

„Nezabudni za sebou zavrieť dvere.“ Už som sa mu otáčala chrbtom, keď z nadutých úst vypustil: „Mohla by si ma aspoň pohostiť, ako sa na stretnutí priateľov po rokoch patrí.“

„Priatelia sa po rokoch nezastavia len preto, lebo im už nemá kto požičať.“

„Vždy si bola ako kus ľadu. Vidím, že sa nič nezmenilo.“

„Ďakujem za vašu lichôtku, urodzený pane,“ uklonila som sa mierne, ako sa v mojom postavení patrilo. „A teraz vypadni.“ Venovala som mu žiarivý úsmev.

„Ako si praješ. Už ma tu neuvidíš. Možno ma však vyhľadáš ty sama. Pracujem v baniach na úbočí severnej strany Lorasovho vrchu.“ Pobral sa na odchod, no zastavil sa medzi dverami, kde na mňa ešte ponad plece žmurkol. V tom momente sa mi obsah žalúdka natisol do krku.

Zvyšok môjho jediného voľného dňa som presedela za stolom a v zamyslení pozorovala kvapky dažďa stekajúce po okne. Zaťažaná akýmsi pocitom prázdnoty a zároveň slobody. Akoby som sedela na vrchole ostrého hrebeňa hôr a snažila sa nespádnúť ani na jednu stranu údolia pod sebou. Nebola som si istá, či by som potom ešte dokázala vyliezť naspäť.

Stále ma neopustila spomienka na moju rannú obchôdzku mestom. Ten nepríjemný pocit ma prepadol hneď po tom, ako ma ten ožratý mladík chytil za pás a pritiahol k sebe v snahe o niečo, čo malo byť zrejme bozk. Takých sa počas trhov vonku pohybovalo veľa. Nebol to však on, kto ma znervóznil, ale pocit, akoby tam stál niekto ďalší. Akoby ma pozorovali oči, ktoré nevidím, ale ktoré sú stále so mnou.

Hneď po západe slnka som sa postavila od stola a chystala sa na ďalšie obchôdzky po meste v snahe zistiť nové zvesti z Avaliru. Ešte tak polroka a mohla by som sa tam vybrať. Nebyť mincí, o ktoré som dnes prišla, netrvalo by to už ani toľko. *Mala som sa na neho vysrať*, povedala som sama sebe v duchu. Pravda bola taká, že na Theovi mi nezáležalo. A vlastne ani na Laure. Nikdy nebola veľmi prezieravá, ani keď sme boli mladšie. Pochabo sa zamilovala do každého pohľadnejšieho mladíka a jeho chyby ospravedlňovala, alebo rovno prehliadala. A hoci si Theodora brala s pocitom, že vyhrala, pravda sa ukázala celkom inak. No bola dospelá, sama si ho vybrala. Nebol to zlý osud, ale zlé rozhodnutia, prečo skončila tak, ako skončila. Kedysi moja priateľka sa mi stala cudzia. Netrápilo ma to. Nikdy som nestála o priateľstvo na celý život a nikdy mi nechýbalo. V každej etape života sa nájdu ľudia, ktorí doň prídu a chvíľu v ňom zotrávajú. A potom zase odídu a objavia sa iní. Ani za jednými som nesmútila. A to ich naozaj nebolo veľa.

Prešli ďalšie dva týždne, počas ktorých sa mi nepodarilo zistiť nič nové. Po toľkých rokoch ma to už nemohlo odradiť a s príchodom ďalších nocí som znovu prechádzala tmavými uličkami. Ani táto nebola výnimkou. Nebolo bezpečné, aby sa žena sama potulovala po nociach. No Nartir som poznala do poslednej diery, a tak som vedela, ktoré cesty si zvoliť.

„Páni, môžem sa k vám pridať?“ spýtala som sa, keď som sa zastavila v krčme u Starého Kozla. Bola to len jedna miestnosť. Zo stien, popri ktorých stálo asi osem stolov, odpadávala hlinená omietka. Za nimi čupel v tme nevelký výčap. Krčma mala len dve malé a beztak špinavé okienka vedúce do ulice, cez ktoré nebolo nič vidieť, len počuť príležitostný klepot konských kopýt. Napriek všetkej špine a podozrivému zloženiu zákazníkov to bolo jedno z mála miest v Nartire, kde ste sa nemuseli neustále pozeráť ponad plece a dávať pozor na to, kto vás okradne.

„Ty môžeš vždycká!“ ozval sa so smiechom Joachim až sa mu na stareckej tvári zatriasli chumáče bielych vlasov. Vyrastali po bokoch nablýskanej plešiny, ktorú som si na ňom pamätala od detstva. „Už dlhšie som ťa tu nevidel, ako sa ti darí?“

„Dobre, ako inak. Ako sa má tvoja pani?“ Tá istá odpoveď na tú istú otázku. Stále dookola.

„Na, došľaka s vami, chlopi!“ hodil na stôl ošumelé karty a otočil sa ku mne. „Však vieš, narieka. Raz ju bolí hento, potom oné. Nedá si povedať, že ani mladšia, ani zdravšia už nebude,“ zašomral popod nos a zachichotal sa. „Hej! Karčmár, pivo tuto pre diovku, je to na mňa.“

„Mám dosť svojich peňazí, už nie som decko, o ktoré sa musíš starať.“ Hoci nikdy nemuseli, nemali za mňa žiadnu zodpovednosť. No boli starí a bezdetní a len Boh vie, prečo sa ma ujali.

„Nedali sme ti toho veľa. Ani pekné šaty, ani tie oné, čačky kadejaké, nemali sme toľko. Tak ma nahaj zebrať ti pivo,“ povedal šeptom, naklonený ku mne tak, aby som to počula len ja.

„Dali ste mi všetko, čo mi bolo treba. Jedlo aj strechu nad hlavou.“

„No nič viac. Pamätám si, ako Reynard prišiol naposledy. Že či sa o teba postaráme. Sám bol ešte decko a ty... ty si bola taká malá, ale hlavu si si stavala ako baran. Ani slzu si nevyronila, keď sa s tebou lúčil a nechal ťa u nás. Žiadne dieťa by nemalo zostať takô samô ako ty a Reynard.“

„Viem,“ prerušila som ho v rozprávaní, ktoré, ak sa raz začalo, nemalo konca. Všetky tieto príbehy

mi rozprával celých sedem rokov, čo som s ním žila a nemala som žiadnu potrebu počúvať ich znovu.

„Poďme sa napiť a zahrať si karty, čo poviete, chlopi?“ pozrela som sa na ďalších dvoch starších chlapov sediacich pri stole, ktorí medzitým v družnom rozhovore častovali váženého miestodržiteľa titulmi ako vydriduch a zlodej. Nepoznala som ich po mene, ale pamätala som si ich ešte z detstva. Jeden z nich, ten mladší s prešedivenou bradou, pracoval v baniach, ten druhý bol drevorubač. Obaja sa na mňa usmiali poloprázdnym chrupom a začali rozdávať karty. Po štvrtej prehre a ďalšom džbániku piva, ktorý som zaplatila, prišla stará, neustále sa opakujúca otázka: „Vieš niečo nové o tom, kde je?“

„Nie,“ odpovedala som úprimne. „Všetci stále hovoria to isté. Nikto netuší, ktorí vojaci boli po vojne odvedení do Avaliru. Isté je, že nikto z nich už nedal o sebe vedieť.“

„Nechcem ti brať nádej, ale je to už vari aj zo desať rokov, čo sa skončila Veľká vojna. Pätnásť od jej začatia. Keby žil, vrátil by sa po teba, isto hej. Opatroval ťa ako najväčší poklad. A to bol sám junák, takým vždy lietajú po rozume inakšie oné. Lenže on, namojdušu, taký nebol. Videl len teba. Klobúk dole pred ním, chlapčiskom. Dneská by bol z neho už poriadny chlop. Keby nešiol bojovať.“

„Viem, že môže byť už roky mŕtvy. Chcem len vedieť pravdu, nerobím si veľké nádeje.“ A mojou jedinou šancou, ako to zistiť, bol Avalir. Za jeho múrmi sa skrývali vojenské záznamy, ktoré mi mohli dať odpovede.

„Dobre, dobre. Treba stáť nohami na onej, zemi, jak sa vraví. Mala by si nás prísť pozrieť. Už je to doba, čo si bola u nás naposledy. Ani nepamätám.“

„Keď bude viac času.“ Nebola to pravda a vedel to rovnako dobre ako ja. Od môjho verejného potrestania som sa k nim nikdy nevrátila. Nemala som dôvod prenášať na nich moju hanbu.

„Idem už. Pridlho tu posedávam.“ Obliekla som si plášť a chystala sa na odchod, keď sa ma znovu zmocnil ten neurčitý pocit, že ma niekto pozoruje. Dôkladne som si prezrela celú krčmu, v ktorej nebolo viac než dvadsať ľudí. Nikoho podozrivého som nevidela.

„Koho vyzeráš?“ Joachimovi neunikol môj sústredený výraz.

„Nikoho, len sa mi niečo zazdalo,“ povedala som a pobrala sa preč.

Ten nepríjemný pocit ma prenasledoval všade, kam som sa pohla a neopustil ma ani vtedy, keď som sa rozhodla skončiť obchôdzky návštevou pivníc. Pivnice, preklatie aj spása Nartiru, bol rozsiahly podzemný priestor desiatok miestností v pochybnej štvrti na juhovýchodnej strane mesta. Nočný svet podvodníkov, šľapiek, zlodejov a vrahov. Človek tu zohnal, kúpil a predal všetko, o čom by za svetla ani neprehovoril. Ešte pred vstupom som si naniesla na tvár trocha bieleho púdry a čiernych sadzí popod oči, vlasy som si rozpustila a ku korigom vtrela bravčovú masť. Vyzerala som ako chudera, ktorá prišla za posledné peniaze zohnať kúsok rajského prachu, ktorý sa v poslednom čase tak uchýtil. Stačilo ho vypiť a vliť vám do tela silu, nový život, radosť a bezstarostnosť. Nebolo ťažké predstierať to, najmä keď som jeho účinky sama zakúsila, hoci len zo tri razy. Viac mi nebolo treba na to, aby som zistila, že žiadny z mojich problémov sa tým nevyrieši, akurát si prirobím zopár navyše, a to som hravo zvládala aj bez rajského prachu. Napriek tomu si rýchlo získal obľubu, no ako za všetko na tomto svete, aj za jeho silu sa platila daň. Počas jeho pôsobenia ani po jeho odznení ste nemohli pre bolesti hlavy

spať. Postupne sa z vás stala troska, bledá, vyziabnutá, zúfalá, hľadajúca znovu ten pocit šťastia, ktorý bol nenávratne preč.

Vchod strážil chlap v stredných rokoch s nevydareným tetovaním akéhosi vtáka na pravom predlaktí, ktorý vyberal vstupné od každého, kto chcel vojsť. V Nartire nebolo nič zadarmo. Do podzemia sa schádzalo po starých drevených schodoch upevnených na stene, ktoré sa postupne točili a strácali v tme podo mnou. Vo vzduchu bolo cítiť vlhkosť a plesne. Cestu mi presvetľovalo mihotavé svetlo z lampášov, ktoré boli od seba príliš vzdialené. S každým mojim krokom zavrzgali prehnité schody, ktorých nárek dopĺňala zmes smiechu a kriku. Čím hlbšie som klesala, tým viac som pociťovala štipľavý zápach potu, chýbajúci vzduch a dotieravé spomienky na časy, keď sa pivnice stali mojim dočasným domovom. Loviskom, ktoré mi dovolilo prežiť. Pivnice boli skutočne pivnicami navzájom prepojenými úzkymi prechodmi. Hlinená zem, kamenné steny, oblúková klenba, ale najmä žiadne okná, len pár vzduchových šacht vedúcich na povrch a zakončených mrežami.

Prechádzala som tmavými uličkami plnými tých najlacnejších kuriev, ktoré tam zlákali tých najväčších zúfalcov, tlačila som sa vrieskajúcim davom popri klietkach, v ktorých zápasili dorážaní muži, motala sa trhom pochybných predajcov, chvíľu sa ponevierala pri niekoľkých bordeloch plných žien všetkých tvarov a farieb, až kým som neskončila v časti, kde sa nalievalo. Rozhliadala som sa vôkol seba. Tlačilo sa tu viac ľudí než zvyčajne, skupina vedľa mňa rozoberala výsledky zápasu v klietke a zapíjala prehru. Ako som prechádzala davom, začula som jedného z obchodníkov, ako hovorí, že sa mu podarilo získať povolenie na dovoz obilia do hlavného mesta. Zastala som šesť stôp od neho, oprela sa bokom o stenu, chrptom k mužom. Troska ako ja nezaujímal nikoho.

„Chlopi, povím vám, stálo to za všetko. Peniažky sa len tak hrnú, kotúľajú sa do môjho vrecka! Mám dohodu na sto vriec každé dva týždne na začiatok. A predávam za cenu raz tak vysokú ako v ostatných mestách. To pozeráte! Onedlho tu už s vami nebudem vysedávať, takieto lacné šľanky chľastať. Budete sa pozerieť, ako si každý večer napochodujem medzi pozvaných do kruhu,“ chválil sa až príliš nahlas.

„O mesiac tu budeš s nami hniť ako dnes a tliačať tieto sprostosti, ako to robíš už od Kakaja kráľa! Čuš už, nikoho to nebaví počúvať dookola. Keď si taký zbohatlík, páňko horenos, zaplať ďalšie víno. A to najlepšie! A celý súdok, karčmár!“ odsekol mu statný chlap po jeho pravici a tresol päťou po stole.

Kruh. Uzavretá časť pivníc vo východnej časti. Miesto pre vážnejších a hlavne majetnejších zákazníkov, kde malo povolený vstup len pár vyvolených. Tieto časti boli osobitne chránené a každý človek, ktorý bol aspoň trochu pri zmysloch, sa im radšej vyhol. Kolovali zvesti, že tých pár nepovolaných, ktorí sa tam vybrali bez pozvania, skončilo s vyrezaným jazykom a vypálenými očami.

Razila som si cestu pomedzi podguráženú zmes ľudí a načúvala, keď pocit, že ma niekto pozoruje, ešte zosilnel. Nebola som poverčivá a neverila na vnútorný hlas, no tento sa nedal poslať dočerta. Spozornela som a rozhliadala sa po miestnosti, hľadajúc niekoho, niečo, čo by to vysvetlilo. Stál oproti cez miestnosť. Ruky založené na hrudi. Do tváre som mu nevidela, mal ju ukrytú pod záhybmi pláštá zvláštnej sivomodrej farby. Zahľadela som sa na neho, no neuhol pohľadom, neprekážalo mu, že som si ho všimla. Rozhodla som sa radšej odísť a zistiť, či ma bude sledovať. Ešte raz som sa zadívala na

neznámeho a pohľad mi padol na chlapíka vedľa neho. Theodor. Naliaty, ako sa patrí, pravdepodobne prehrával peniaze, ktoré som mu dala. Bastard prašivý, takže na nájom, sukin syn. Ten neznámy muž bol zrejme len ďalší hráč, ktorý už buď všetko prehral, alebo čakal, kým na neho príde rad a prizvú ho do hry. Otočila som sa na päte a dala sa na odchod. Ako som sa predierala cez tmavé priechody, čiási zjazvená ruka ma chytila za predlaktie a zatahla do tmy.

„Pod' sem, dievčatko, niečo pre teba mám,“ usmiali sa na mňa ústa plné pokazených zubov a hnijúceho dychu. Bol to vysoký chlap, sotva som mu siahala po ramená. Mastné vlasy, spľasnuté okolo tváre, sa mu lepili na krk. Smrdel ako sto čertov.

„Chceš rajský prach? Či niečo lepšie? Mám, čo potrebuješ, trošku sa pohráme a dám ti všetko, čo budeš chcieť.“ *To určite*, pomyslela som si a šklbla rukou naspäť, no jeho zovretie bolo prisilné. Stisk ešte zosilnel a druhou rukou ma chytil za rameno.

„Neboj sa, maličká, bude to zábava,“ povedal slizkým hlasom a stále sa usmieval.

„Daj mi pokoj a nájdi si niekoho iného, ja nemám záujem,“ zasyčala som na neho a snažila sa vybrať druhou rukou malú, asi šesťcentimetrovú dýku, ktorú som mala za opaskom. Dala sa ľahko skryť a napriek svojej veľkosti vedela narobiť dosť škody a zmätku, v ktorom sa dalo s trochou šikovnosti zmiznúť. Bola mojou jedinou nádejou. Vedela som, čo riskujem, keď sem chodím sama, no mala som šťastie, ktorým som sa nechala ukolísať a prestala byť ostražitá.

„No tak, nebráň sa, dievčatko, bude sa ti to páčiť.“ Začala sa vo mne hromadiť panika, keď sa muž predom mnou zviezol na zem ako podľatý, zbavený vedomia. Mal vykrivenú sánku a z kútika úst mu v pramienku tiekla krv. Ten úder som nestihla vôbec zaznamenať. Keď som sa otočila, uvidela som už len vzdáľujúcu sa postavu v sivomodrom plášti.

SORAN

„Ach, drahá matka, na to miesto ma dostaneš jedine vtedy, ak tam dotiahneš moju mŕtvolu,“ povedala som zvesela a posadila sa na posteli, nesnažiac sa zakryť svoje obnažené telo. Matka stála oproti mne zahalená v purpurovom rúchu, čierne vlasy pretkané prvými šedinami jej splývali okolo tela až tesne nad kolená. V jej zlatohnedých očiach sa ako obvykle zračili nenávisť a sklamanie.

„Si hanbou nášho rodu, Soran,“ odpľula si a pozerala na mňa, akoby s úvahou, či ma nemá na mieste radšej zabiť. Toľko k materinskej láske čarodejníc.

„Netvár sa tak sklamane, toľko nádejí si do mňa nevkladala, to by bolo príliš ľahkovážne. A ty taká nie si. Takže preskočme túto šarádu a povedz, čo chceš za to, že mi získaš ešte nejaký čas.“ Pravda bola taká, že tento rozhovor sme nevedli prvýkrát a ak sa na mňa usmeje šťastie, tak ani posledný.

„Dohodla som ti ďalší rok, s ktorým syn z rodu Vorohyvar súhlasil. To je naposledy. Potom pôjdeš k nim a splníš si svoju povinnosť. Bez ďalších podmienok. Dovtedy, varujem ťa, budeš plniť všetky moje príkazy bez otázok, inak zariadim, aby si sa zajtra v noci pozerala do očí svojmu druhovi. A ak budeš pri tom zviazaná, mne to prekážať nebude.“

„Zvyčajne to neprekáža ani mne, ale dosť záleží na tom, kto ťa spúta. Takže môjmu druhovi? Ach,

aké ľúbezné slovo,“ odvetila som ironicky. „Môj druh, ako vravíš, s tým ročným odkladom súhlasil alebo ho navrhol sám?“

„Váš zväzok je posvätný a dohodnutý už stáročia, už dávno ste ho mali naplniť a splodiť potomka.“

„Táto predstava ma akosi vôbec neláka, rada si užívam bez neželaných následkov,“ odsekla som a potľapkala po nahom zadku vedľa mňa spiaceho muža. Znechutenie, ktoré sa objavilo na jej tvári, bolo pre mňa tým najkrajším darom.

„To by som ti aj radila. Veľmi dobre vieš, aký je trest za splodenie bastarda. Tvoj trest by bol oveľa horší, o to by som sa osobne postarala,“ odvetila ľadovým hlasom, ktorý bol predzvesťou jej hnevu a pomsty.

„Vždy som bola vďačná za to, aké sme si my dve blízke. Takmer ako dobré priateľky, nemyslíš?“ vyslovila som s najväčším úsmevom, aký som vedela vyčarovať na tvári. Nenávidela ma, odkedy som si pamätala. Bola som dieťa, ktoré nenaplnilo jej predstavy, nesplnilo jej požiadavky. Nebola som dosť nadaná, dosť vytrvalá ani talentovaná. No bola som jediná zo súrodencov, ktorá sa jej vzoprela. Bola som trňom v jej oku, tou, ktorá ničí povest' nášho rodu.

„Pri najbližšom splne mesiaca, uprostred Dranokijjana, ťa bude očakávať celý Zväzok. Dostaneš pokyny,“ boli jej posledné slová, skôr než mi zmizla rovno pred očami. *Kurva! Kurva! Kurva!* opakovala som si v duchu. Zväzok, päť hláv najsilnejších čarodejnických rodov. Mali moc, ktorej som sa nikdy nemohla rovnať. Nemohla by som sa postaviť ani proti vlastnej matke, v boji by ma s ľahkosťou porazila. Všetok odpor voči jej rozhodnutiu o mojom živote bol len žalostným naľahovaním času, oddáľovaním nevyhnutného. Celý Zväzok na jednom mieste kvôli mne... To nebolo nič dobré, nechcela som na seba pútať ich pozornosť.

Postavila som sa z postele a obzerala sa vôkol seba. Bola som v akomsi malom drevenom domci s veľkou posteľou uprostred, oproti ktorej v kozube doháralo drevo, akoby oheň niekto udržiaval pri živote celú noc. Nemala som tušenie, ako som sa tam ocitla. *Mala by som poľaviť v pití*, usúdila som už po niekoľkokrát a pozbierala si svoje po zemi rozhádzané šatstvo. Začala som sa doň súkať skôr, než sa zobudí muž na posteli. Nesnažila som sa vybaviť si posledný večer, aj tak by sa stratil v stovkách ďalších. Pomaly som vystrela ruky nad hlavu a pretiahla si stuhnuté svaly, keď sa ozvalo: „Kam sa zberáš tak skoro?“ Muž mal polorozspatý hlas a hlavu stále položenú na vankúši. Zrazu nevyzeral tak dobre, ako sa mi zdalo včera, ale nebol ani škaredý. Pomaly sa posadil a vlnité hnedé vlasy mu padli do očí. Nemohla som si nevšimnúť jazvy, ktorými mal poznačené ramená a ruky. Najväčšia sa mu ťahala po rebrách. Staré zranenia. Možno z vojny, možno z bitiek. „Kto bola tá ženská a čo tu chcela?“ rozhliadal sa okolo seba.

„To nie je tvoja starosť, mladý, netráp sa tým, čo nemôžeš pochopiť.“ Žmurkla som na neho a premiestnila som sa skôr, než mi stihol odpovedať. Čo si o mojom náhlom zmiznutí pomyslel, som mohla len hádať. Pravdu však nepoznal a nemohol chápať. A jeho rozprávanie o mojom vyparení sa do vzduchu by nikto neveril. *Blázon*, pomysleli by si. Pravda sa často ukrývala za tým, čomu by nikto neveril.

Ocitla som sa na slnečnom námestí, pozerajúc sa na honosný dom miestodržiteľa Erharda, na štyri mohutné stĺpy, ktoré ho podopierali. Stáli ako vojaci strážiaci svojho veliteľa. Tribas, slnečné mesto juhu, plné úrody, voňavého muštu a veselého obyvateľstva. Tribaský kraj bol jedným z piatich, ktoré tvorili zem ľuďmi nazývanú Azalor. Mala som rada tento kraj, nielen preto, lebo bol najbližšie k môjmu domovu Dranokijana, ale aj pre jeho nespútanú atmosféru, nezáväznosť, voľnosť, ktorá na vás kričala z každého rohu. Všetci tu boli vítaní, aj cudzinci, ktorých sem vyhnala krutosť vlastnej zeme. Ľudia tu boli vysmiati, zväčša pod vplyvom vína, hašterili sa málo, užívali si život aj prácu v sadoch, na poliach a vo viniciach, ktoré obklopovali mesto. Zimy tu boli slabé a krátke, nie také ako v Avalire, ale stále lepšie ako na severe Azaloru. S hrdo vztýčenou hlavou som sa pobrala do Lochu, známej krčmy v tomto malom meste plnom veľkých možností.

„Á, koho to tu máme takto zrána,“ ozval sa spoza baru Gurst, nízky, no mohutný holohlavý chlapík, ktorému to celé patrilo. „Keď si včera odchádzala s víťazom, myslel som si, že sa tak skoro neukážeš.“

„S víťazom? S akým víťazom? Nevie, o čom hovoríš, radšej mi nalej a netáraj,“ zvalila som sa na lavicu pri jednom zo stolov.

„Netáram, vyhral všetky súboje, na ktorých sa zúčastnil za posledný mesiac. Protivníkom nedal šancu, stávky sú teraz vysoké,“ vysvetľoval mi, kým utieral stôl vedľa mňa smradľavou handrou. Gurst bol zábavný chlapík, život bral, ako prichádzal, mračil sa len zriedka a s úsmevom na perách vyrážal zuby svojim dlžníkom.

„Takže dobre zarábaš. Ako sa volá tento tvoj víťaz?“ Krčma bola ešte zatvorená, no mňa nikdy nevyhnal. Spoločnosť ľudí som mala rada, žili tak krátko, že vám ani nestihli liezť na nervy.

„To neviem, ale ľudia ho volajú Invictus. Je neporaziteľný,“ poučil ma presvedčivo a odišiel za bar.

„Každý je poraziteľný, keď má správneho súpera.“ Len ľudia si môžu myslieť, že sú neporaziteľní. Takí slabí a takí nadutí.

„Dúfam, že sa taký nenájde, peniaze sa len tak sypú. Všetci sú na neho zvedaví, už dlho nebývalo na zápasoch tak plno. Ha, a toľko žien... výskajú, kričia, všetky by sa mu hodili do postele.“ Konečne predom mňa položil krígeľ piva s hustou penou navrchu.

„No to som si vybrala,“ povzdychla som si a odpila si poriadny dúšok.

„Veru vybrala, si jediná, s ktorou za ten mesiac odišiel. O žiadnu sa nezaujímal. Dnes večer sa tu radšej neukazuj, lebo ti tie harpye vyškriabu oči.“ V ústach som pocítila známu horkú chuť hustej hnedastej tekutiny, ktorá mi ihneď dvíhala náladu.

„Myslela som si, že všetky sú už mŕtve,“ povedala som sama pre seba, no nahlas.

„Kto?“ Gurst ma pozoroval so zvláštnym zmäteným výrazom na okrúhlejšej tvári.

„Harpye.“

Pozeral na mňa nechápavo, akoby som bola šialenec.

„Miestnych ženičiek prahnúcich po mužovi sa nebojím,“ dodala som na vysvetlenie, ktoré by bolo pre jeho hlavu prijateľné.

„Len ich nepodceňuj, keď sa ich dá dokopy viac... radšej by som čelil Olhirovmu vojsku.“

„Nevedela som, že si taký zbabelec. Pár žien a hneď vezmeš nohy na plecيا.“

„Varoval som ťa. Na to nezabudni,“ povedal mi poučne, ukazujúc na mňa prstom.

„Kde by som našla toho vášho neporaziteľného?“ Ľudský muž, vedľa ktorého som sa zobudila, rozhodne nevyzeral neporaziteľne.

„Hádam by si to mala vedieť ty, mňa včera do postele neťahal. Hoci teba tiež ťahať nemusel, to je pravda,“ uškrnul sa Gurst. „Vraj býva v nejakej chatrči v lesoch na východ od mesta, ale neviem, čo je na tom pravdy.“ *Takže to bol nakoniec predsa on*, utvrdila som sa.

„Nalej mi ešte, nech sa preberiem,“ buchla som prázdny kríglom po stole, keď som dopila.

„Na ženu piješ akosi veľa.“ Založil si ruky v bok s handrou prevesenou cez široké plece.

„Na človeka si príliš trúfaš.“ Postavila som sa a prešla k baru.

„Na človeka,“ zopakoval po mne. „Niekedy ti nerozumiem, ale mám ťa rád, dievča,“ odvetil zvesela a položil pred mňa ďalší pohár.

„Lebo platím,“ podotkla som vecne. Nerobila som si žiadne ilúzie. Keby som sa mu raz sprotivila, pokúsil by sa ma zbaviť ako všetkých svojich nepriateľov. Akurát že so mnou sa nemohol rovnať.

„To je pravda,“ pritakal s úprimným úsmevom.

Povzbudená niekoľkými ďalšími džbáňkami mútneho piva som sa vrátila na Dranokijjana. V Ľudskej reči to znamenalo morské lúky, môj milovaný domov, hoci som sa tam už dlho nezdržiavala. No potrebovala som vedieť viac o tom, čo na mňa matka chystá, a tak mi nezostávalo iné, ako prísť. Vysoká tráva sa mi vlnila okolo nôh a kam až oko dovidelo, okrem nekonečnej oblohy, sa nerozprestieralo nič iné. Zvažovala som, za kým mám ísť skôr. Za Nianou alebo Eloanom. Zvolila som cestu menšieho odporu a vybrala sa na juh, kde sa zdržiavali a cvičili bojovníci. Bolo šťastím, že Eloan držal stráž a zahliadol ma skôr, než by som sa k táboru vôbec priblížila.

„Za čo vďačím tvojej návšteve, sestra?“ objavil sa odrazu pred mnou, ruky voľne spustené pri páse, vždy pripravené na boj.

„Potrebujem tvoju pomoc.“ Nervózne som prešľapovala z nohy na nohu. Nevideli sme sa už tridsať rokov, odkedy som zmizla z Dranokijjana a snažila sa tam nevracať. Čiernosivé vlasy mal spletené po dĺžke temena a dopadali mu na chrbát. Zvyšok hlavy mal holý. Telo mal samú šľachu a sval, bojovník v tej najlepšej kondícii, ochotný postaviť sa komukoľvek a čomukoľvek.

„Hm. Si na zlom mieste, Soran.“ Jeho dravé oči ma neúprosne pozorovali. A súdili.

„Eloan, prosím. Spomeň si, akí sme boli ako deti. Vždy si stál pri mne.“ Hľadala som v ňom akýkoľvek náznak pochopenia, toho prchavého úsmevu, ktorý som si pamätala z detstva, keď sme stáli jeden pri druhom, ochotní brániť sa navzájom hoc aj pred celým svetom.

„Tie časy sú už preč,“ preťal jasne moje spomienky aj nádeje.

„Čo sa zmenilo?“ Nebola som preč tak dlho, aby zabudol na to, akí sme si boli blízki.

„Ty. Ja. Všetko. Vtedy si neničila všetko okolo seba, ani si zbabelo neutekala.“ Nemal tušenie, aké to je, nikto od neho nežiadal, aby sa potupne podriadil matkinmu želaniu!

„Zbabelo? Len preto, lebo nechcem byť chovnou kravou akéhosi rodu?!“

„Akýsi rod? Vorohyvar je jeden zo Zväzku, tak ako náš! Prejav trochu úcty!“ Zovrel ruky do pästi a na predlaktiach mu vystúpil každý sval.

„Nevážim si tých, ktorí ma nútia vzdať sa slobodných rozhodnutí! Som preto zbabelá?!“ Rozhorčenie mnou prestupovalo ako slnečné lúče lesom.

„Nie. Si zbabelá, lebo si ušla namiesto toho, aby si sa tomu postavila čelom. Aby si bojovala zoči-voči hrdosti.“ Pozeral na mňa s rovnakým sklamaním a opovrhnutím ako matka. Mal pravdu, všetko sa zmenilo.

„Bojovala s matkou? Alebo rovno s Kruonom? Ty si mal možnosť zvoliť si, ja nie! Tak ma tu nepoučuj!“

„Odíď, Soran, nepomôžem ti,“ povedal ako posledné a otočil sa mi chrbtom. Doslovne. Vnútri som zúrila, chcela som ho udrieť, kričať naňho, že je zradca, no v jeho očiach, ako aj v očiach ostatných som zradila ja. Zhlboka som sa nadýchla a premiestnila sa na západ Dranokijana. Upierala som zrak na miesto, kam by som sa za iných okolností nikdy nevybrala. Uprostred nekonečných lúk stál drevený dom, na pohľad malý a skromný. Zdanie však klamalo. Vyšla som po troch schodoch a otvorila dvere, za ktorými sa neskrývala chudobná chyža, ale monument bohatstva nášho rodu. Rodu Amboadir. Pozerala som na sálu s vysoko klenutým dreveným stropom a podlahou vyskladanou do obrazu svorky vlkov. Obrazu našej rodiny.

„Soran. Teba by som tu nečakala,“ doľahol na mňa ako závoj zamatový hlas, ktorý prichádzal spoza môjho chrbta.

„Niana.“ Otočila som sa jej zoči-voči. Niana z nás bola najstaršia, mala byť mojím vzorom, mojou priateľkou, to sa však nikdy nestalo. Ani v detstve sme k sebe nemali blízko. Zatiaľ čo ona bola tá rozumná a schopná, ja tá, ktorá bola nanič. Mláďa z nevydareného vrhu.

„Je tu matka?“ spýtala som sa s obavami.

„Nie. Má povinnosti, zdržiava sa tu len zriedka. Ako ti môžem pomôcť?“ opýtala sa príjemne, no neverila som jej ani slovo. Nikdy mi nechcela pomôcť, bola následníčkou nášho rodu, jej rodu a ja som bola škrvnou, ktorú bolo treba vyčistiť. Alebo odstrániť.

„Vyžiadal si ma Zväzok. O čo ide? Čo na mňa chystajú?“

„Celý Zväzok? Teba? To je veľká česť.“ Prechádzala okolo mňa, ťahajúc po zemi vlečku sivých šiat, na ktoré jej dopadali rovnako sivé vlasy, také podobné mojim vlastným.

„Majú niečo za lubom. Určite tušíš...“

„Nie, Soran. Matka sa mi nezveruje so všetkým.“ Hlúposť. Ako svojej nasledovníčke sa jej zverila viac než komukoľvek inému, o tom som bola presvedčená.

„Ak Zväzok niečo požaduje, iste ti to povie sám. Dovtedy sa snaž...“ prezrela si ma od hlavy po päty, akoby som bola soplávové decko, „... správať primerane.“

„Primerane čomu?“

Usmiala sa na mňa a chytila moje dlane do svojich. Pretváarka bola jej druhé ja. Nemala v sebe ani

štipku úprimnosti. Nebola ako ja a Eleon. Vždy sme hovorili od srdca, bez úprav, ohľadov, ale pravdu.

„Primerane tvojmu lepšiemu ja. Inými slovami, nerob sebe ani nám ďalšiu hanbu. Nemusia ťa vidieť v tom najhoršom svetle. Trochu sa snaž.“ Stlačila mi dlane a povzbudivo sa na mňa usmiala.

„Snažím sa celý čas. Ďakujem ti pekne. Bola si nápomocná ako zvyčajne.“ Vytrhla som si ruky z jej zovretia a premiestnila sa z toho domu plného povýšenectva.

Prechádzala som lúkami s vysokou trávou, ktorá sa mi vlnila okolo nôh ako morské vlny. Ako rada by som sa tam vrátila, keby som nemusela splniť svoju povinnosť voči rodu. Odkedy som dospela, stalo sa to „keby“ bičom, ktorý ma od môjho domova hnal stále ďalej.

Večer som nemala čo robiť, preto som sa vrátila do Tribasu a Lochu. Bola to jedna z najväčších krčiem široko-ďaleko, v jej podzemí Gurst prevádzkoval zápasy a stávky. Bojovali tam muži, ale zriedka aj ženy, každý, kto si trúfol. Víťaz dostal slušnú sumu, a tak bolo vždy dosť dobrovoľníkov. Zápas sa odohrával v jame širokej pätnásť a vysokej desať stôp a skončil sa až vtedy, keď jeden zo súperov nemohol pokračovať, čo väčšinou znamenalo, že bol v bezvedomí alebo mal zlomených toľko kostí, že sa už nevládal postaviť. Zápasy prebiehali dvakrát do týždňa, víťazi sa v každom zápase menili.

„Tak predsa si prišla,“ privítal ma Gurst zvesela.

„Nezľaknem sa tak ľahko ako ty. No tvoje varovanie z rána si pamätám.“

„Ideš tam na vlastné riziko, dievča. Dnes je to ešte horšie ako včera, oveľa viac sa ich tam už nezmesť,“ kričal, aby som ho počula aj cez rev, ktorý k nám doliehal z podzemia.

„Bolo by ti jedno, aj keby si stúpali po hlavách, keď ti zaplatia za vstup,“ povedala som mu rovno do ucha.

„Chod' už dnu, skôr než sa urazím,“ kývol hlavou tým smerom.

„Ty určite,“ odvetila som a potľapkala ho po ramene. Nebol to žiadny svätec, ale ani sa na neho nehral, čo bola jeho najväčšia cnosť. Bol sám sebou.

Uvidela som ho po chvíli, rozcvičoval sa v rohu vyhradenom pre súťažiacich. Nebol typický krásavec, ale s hnedými krátkymi vlasmi, tmavými očami a ostrými črtami bol príťažlivý. Vysoký a šľachovitý, pot sa mu leskol na celom tele. *Možno si to ešte zopakujeme*, pomyslela som si a vybrala sa za ním.

„Čo tu chceš, čarodejnica?“ pozrel na mňa s akýmsi skrytým úsmevom. Počiatočný šok som rýchlo zahnila.

„Prekvapil si ma. Väčšine to nedôjde ani vtedy, keď pred nimi zmiznem.“

„Vedel som to už včera večer,“ odvetil a pozrel sa mi do očí.

„Ako?“ premeriavala som si ho pozorne. Ľudia to nemohli vedieť, nie ak...

„Nie si prvá, ktorú som mal možnosť stretnúť.“ Nemal clonu, ten pankhart. *Ako? Prečo?* kládla som si jednu otázku za druhou.

„Škoda, chcela som byť výnimočná,“ povedala som ironicky a ďalej si ho premeriavala.

„Si prvá, ktorú som poznal tak dobre, ak ťa to poteší,“ odvetil a premeral si ma od hlavy po päty.

„Ako dobre? Na tvoj výkon mimo jamy si veľmi nespomínam.“ Ešte mi zodpovie moje otázky, o tom som nepochybovala.

„Tak to ti ho budem musieť pripomenúť, keď tu skončím.“ Pozrel sa na jamu, kde sa končil ďalší zápas.

„Tvoju ponuku zvažím,“ odpovedala som mu a stratila sa v dave. Nateraz. Jeden zápas nasledoval druhý, čím viac ľudia pili, tým viac stávkovali, ženy sa prekrikovali a tlačili jedna cez druhú, aby boli k jame čo najbližšie, výstrihy ťahali nadol, aby nechali vyniknúť všetko, čím ich obdarila príroda. Teda tie šťastnejšie.

„Mal si pravdu, už sa tam nedá ani nadýchnuť,“ povedala som Gurstovi, keď som sa pretlačila davom k východu. Ani rozjarenosť davu mi nepriniesla chvíľu úľavy a bezstarostnosti. Spln sa blížil každým dňom a ja som nemala žiadne odpovede. Len ďalšie otázky.

„Už odchádzaš? A sama?“ spýtal sa ma posmešne.

„Ak sa ku mne nechceš pridať, nič iné mi neostáva,“ mykla som obomi plecami.

„Načo by ti už len bol taký starec ako ja?“

Starec, pomyslela som si. Keby tušil, že mám už viac než dvestopäťdesiat rokov, necítil by sa starý.

„To je pravda, šetri sa pre ženušku, asi z teba už nemá veľa,“ povedala som a odišla do noci. V meste vládlo prívětivé ticho. Väčšina nočných kryš sa tlačila v Lochu, na ulici postávalo len pár najlacnejších prostitútok a ožranov, ktorí sa váľali po zemi. Prešla som mestom a vybrala sa do lesa, kde som po chvíli našla, čo som hľadala. Vošla som do malej drevenice a ľahla si na posteľ.

DRUON

„Zabi ho už konečne, jeho rev ma otravuje,“ pozrel som na ňu spoza stola v správcovskej miestnosti, kde som si prechádzal posledné záznamy.

„Kedysi si mi hovorieval, že ti znie ako tá najkrajšia hudba,“ oponovala mi a ťahala za akúsi šnúru, ktorá trčala mužovi z úst. Jej druhý koniec mal ten úbožiak niekde vo svojich útrobach.

Lahké šaty vo farbe ružových lupeňov jej ako vodopád padali popri zvodnom tele. V páse ich mala previazané zdobeným opaskom zo zlata a ruženínu. Aj jej zápästia a krk boli ozdobené zlatom a drobnými kamienkami.

„Možno nekričí tým správnym tónom. Zbav sa ho a skús to s ďalším,“ odvetil som už tvrdším a ráznejším tónom, aby som jej pripomenul, kam patrí.

„Lenže ja sa s ním ešte hrám!“ oponovala namrzene ako dieťa, ktorému chcete zobrať hračku.

„Ako chceš. Mám na práci dôležitejšie veci, ako si ty.“ Zaviazal som kožený obal a vložil ho medzi ostatné zväzky. Bolo ich ešte niekoľko, ktoré som si chcel prezrieť aspoň zbežne. Hoci som nemusel, rád som videl dôkazy o tom, ako mesto prosperuje, ako sa stáva tým najbohatším široko-d'aleko. Bolo to moje dielo a ako všetko, čo som robil, malo význam, ktorý sa neukázal na prvý pohľad.

„Nebud' taký namrzený, tešila som sa na teba, chodievaš sem čím ďalej, tým menej.“ Pozrela na mňa ponad plece a našpúlila pery. Oproti nej visel ľudský muž so začínajúcou plešinou, okolo krku sa mu

hompáľal široký zlatý náhrdelník. Ruky mal zviazané hrubým lanom, ktoré bolo zavesené na háku. Na každom prste sa mu blyšťal nejaký drahokam. Bol nevkusný ako jeho farebné rúcho. Nebol už najmladší, zrejme jeden z najvyššej vrstvy obyvateľov mesta.

„Dobre vieš, aké mám povinnosti. Takže sa tohto zdrapu smradľavého mäsa buď ihneď zbavíš, alebo sa ja zbavím teba. Si nahraditeľná, na to nezabúdaj,“ dodal som, zahľadel sa na ďalšie popísané stránky pred sebou a myslou som zablúdil k záznamom ukrytým v knižnici. Už dlhšie som zvažoval, že najlepšie by bolo všetky ich spáliť, no stále som sa k tomu neodhodlal. Boli históriou mesta, mojou históriou, mojimi spomienkami.

„Som len unudená! V tomto meste sa nič nedeje! Je plné idiotov, z ktorých každý niečo chce a požaduje a otravuje, až kým neskončí ako tuto môj malý priateľ. Ten už nebude viac otravovať.“ Otočila sa k mužovi a sladkým hlasom sa ho opýtala: „Všakže?“ Potom zatiahla za šnúрку a cez jeho vlastné ústa mu z tela vyťahovala orgány. Vydával pri tom vskutku zvláštne zvuky. Pohľad, ktorý mal v očiach, bol však u všetkých rovnaký. Zmes šoku, strachu a zúfalstva. Akoby stále nevedel zistiť, kde spravil chybu a súčasne neveril tomu, že toto bude jeho koniec. Ten pohľad som videl mnohokrát.

„Hmm, nie je to až také zábavné, ako som očakávala, čo povieš?“ pozrela sa na mňa, čakajúc na odpoveď.

„Sú aj jednoduchšie spôsoby, ako ho zabiť,“ hodil som pohľad na muža zmietaného v smrteľnej agónii. „Aj bolestivejšie.“

„Chcela som vymyslieť niečo, čo by dokázali urobiť aj ľudia. Treba im rozšíriť obzory.“ Ešte raz sa zadívala na nešťatníka pred sebou, hodnotiac svoje dielo. „Je tu z neho poriadny bordel, zavolám niekoho, aby to upratal,“ povedala so sklamaným výrazom na tvári, ktorý zmizol tak rýchlo, ako sa objavil. Pristúpila ku mne a oboma dlaňami sa oprela o stôl medzi nami, čím mi naservírovala pohľad na jej bujné poprsie. „Čas na inú hru.“

„Najvyšší čas. Už som si myslel, že si budem musieť nájsť potešenie u niekoho iného.“

„Nikdy ťa nesklamem, drahý, toho sa neboj. Pripravila som ti prekvapenie, máš sa na čo tešiť,“ pozrela sa na mňa koketne a zahryzla si do spodnej pery, až jej z nej stiekla kvapka krvi.

„Možno by som sem mohol chodiť častejšie.“ Postavil som sa od stola a zdrapil ju za pravú ruku dosť silno na to, aby jej zostali modriny. Ťahal som ju za sebou do komnát a do uší sa mi ako jedovaté ostne zabodával jej smiech. Vedel som, čo ocení, čo potrebuje a čo ju vzrušuje. Naše stretnutia sa často končili zraneniami na oboch stranách. Záplava medených vlasov za ňou viala ako ohnivá vlajka ničenia a skazy, všetko, čo sama predstavovala.

„Kam to ideš“ spýtala sa ma zvodným hlasom po niekoľkých hodinách strávených v posteli, keď som sa začal pomaly predierať pomedzi nahé ženské telá. Jej prekvapenie.

„Do podzemia.“

„Zostaň,“ šepala mi do ucha a začala mi masírovať semenníky. Odsunul som jej ruku a postavil sa. „Teraz ma zaujímajú iné veci. Obleč sa a príď za mnou.“

Vyšiel som z komnát, za ktorými mlčky stála jedna z Igniiných slúžok. Nikdy som ich nerozoznával.

Všetky boli rovnaké. Tmavovlasé, nevýrazné, odeté v jednoduchých sivých bavlnených šatách zapnutých až po krk. Myši, ktoré slúžili svojej kráľovnej. Bez výrazu, bez hlasu, bez odporu. Akoby ani nežili.

Pod všetkou tou naleštenou krásou paláca sa skrývalo, tak ako vo všetkom naokolo, skazené vnútro. Zostupoval som po klzkých schodoch niekoľkými tmavými chodbami, kde mi spoločnosť robili len steny nasiaknuté vlhkosťou. Stále nižšie, až kým sa predom mnou neobjavili dvojkrídlové železné vráta vysoké desať stôp, bez kľučky či držadla. Uzamknuté tak, aby ich nedokázal otvoriť žiaden človek.

„Aval nirat shitra,“ povedal som potichu a dvere sa predom mnou rozostúpili. Vošiel som do širokej podzemnej chodby. Od jej špinavých stien sa odrážal plameň ohňa, pod mojimi nohami bol do kamennej podlahy vyrytý zložitý symbol pripomínajúci vtáka s odrezanými krídlami. Bola tam zima, vo vzduchu visel pach plesne a krvi. Po oboch stranách chodby sa nachádzalo niekoľko hrubých drevených vrát s malými otvormi v strede, ktorými sa dalo pozorovať väzňov vo vnútri. Keď som vošiel, všade zavládlo ticho. Počul som len škrabot nechtov na dverách niektorej z ciel.

„Sú všetky obsadené?“ spýtal som sa dozorcú, ktorým bol zjazvený zapáchajúci trpaslík. Jeho oči, čierne ako tá najtmavšia noc, žmúрили do ostrých plameňov pochodne za mojím chrbtom. Jeho mohutné ramená boli širšie než dvere, vedľa ktorých stál. „Nie, dnes ráno dvaja umreli,“ odpovedal dunivým hlasom príznačným pre všetkých z ich druhu.

„Ako?“

„Skántrili sa navzájom. Boli v jednej cele.“

„Koľko ich zostalo nažive?“

„Z ktorého druhu?“ ozval sa za mnou jemný, vypočítavý ženský hlas. Ignia.

„Z každého.“ Otočil som sa jej smerom. Vyzerala tak nevinne. Beštia ukrytá v ovčom rúne.

„Z ľudského ich je dvanásť, držím ich oddelene od ostatných, inak by už boli mŕtve. „Z čarodejníckeho tri a od elfov mám len jedno, ale stále žije,“ chválila sa pyšne.

„Čo sa stalo s ostatnými?“

„Boli slabé, nevhodné pre našu vec. Väčšina umrela.“ Pristúpila ku mne, prešla mi ukazovákou po hrudi a chlipne sa usmiala. „Zopár som dala námestníkovi, aby si s nimi užil. Viem, že má pre deti slabosť.“ Otočila sa mi chrbtom a kráčala k celám.

„Komu si ich dala?“ spýtal som sa ešte raz, tváriac sa, akoby som len prepočul jej odpoveď alebo nevedel, o koho ide. V skutočnosti vo mne vzkytel hnev a nenávisť. Najradšej by som ju pohodil medzi trpasličie stráže a nechal ich, aby si s ňou urobili, čo chcú. Doposiaľ si to nedovolili len preto, lebo bola pod mojou ochranou. Nikto z nich si zo mňa nechcel urobiť nepriateľa.

„Námestníkovi Josefovi Asherovi. Nemaj obavy, určite už neuvidíme ani jedno z nich. Keď si s nimi užije, zbaví sa ich. Nie je hlupák. Jeden z mála v tomto meste.“ Podišla bližšie k celám a viac tomu nevenovala pozornosť. „Tak do mesiaca ich môžeme vypustiť,“ povedala s hrdosťou, s akou by matka hovorila o svojich deťoch. Lenže toto neboli jej deti a nebol dôvod byť na ne hrdý. Nie v očiach väčšiny.

„Ukáž mi to najlepšie.“ Vybrať tie najvhodnejšie a vycvičiť ich k poslušnosti. Naučiť ich vziať si, čo

chceli, čo sme chceli my. Bola to jedna z mála dôležitých úloh, ktoré som jej zveril.

„Najlepšie? Tak ho môžeš nazvať len ty, drahý,“ zasmiala sa zvonivo. „Najlepšie pre nás, najhoršie pre iných.“ Pomalým krokom prešla na koniec chodby, látka jej tancovala okolo štíhlych nôh. Lem bielych hodvábnych šiat, ktoré viac odhaľovali, než zakrývali, ťahala po zemi. Zastali sme pred poslednými dverami na pravej strane.

„Tento je najsilnejší a najkrutejší, volám ho Anjely,“ riekla a otvorila poslednú celu. Za dverami sedelo asi stodvadsaťročné čarodejnícke dieťa. Chlapec, na svoj vek vysoký, s plavými vlasmi a sivými očami plnými nenávisti. Ruky aj tvár mal pokryté jazvami, ktoré neboli príliš veľké, no bolo ich mnoho. Všetky končatiny mal pripútané dlhou reťazou ukotvenou v stene. Nebol v ňom žiadny strach ani ľútosť, nijaké pochybnosti. Dokonalý vojak čakajúci na rozkaz zabiť.

„Môj najobľúbenejší je tu vedľa. Vanitus.“ Otvorila celu oproti.

„Ľudské dieťa?“ spýtal som sa neveriacky. „Musí byť slabé,“ odpľul som si znechutene.

„Nenechaj sa oklamať, jeho krvilačnosti a prefíkanosti sa nevyrovná žiadne iné.“ Vošla k nemu do cely zapáchajúcej močom a výkalmi. Sklonila sa k chlapcovi krčiacemu sa v rohu. „Už čoskoro, Vanitus, pôjdeš a dokážeš všetkým svoju jedinečnosť.“ Chlapec, nie viac ako desaťročný, sa na ňu pozrel tým najnevinnejším pohľadom, aký som kedy videl, vzápätí spod roztrhanej košele vytiahol starý príborový nôž a vrazil jej ho medzi rebrá. Potom sa začal smiať a neprestal ani dlho po tom, ako sa zatvorili dvere na jeho cele. Výhodou detských vojakov bolo, že sa ľahko ovládali a rovnako ľahko sa dopŕňali ich rady. Zdalo sa, že tento bol výnimkou, aspoň v tej prvej veci.

„Kto mu ho tam nechal?!“ vrieskala Ignia na dozorcú, kým si z tela vyťahovala hrdzavý nôž.

„Musel ho ukradnúť, pani, hneď nájdem a potrestám...“ nestihol dopovedať, nôž mu zabodla do pravého oka a hneď aj do ľavého.

„Načo sú ti oči, keď ich nepoužívaš?!“ Trpaslík sa zvíjal na zemi a pomedzi prsty mu vytekali zvyšky očných bielok. Na škrek, ktorý vydával, zareagovali ďalší dozorcovia, ktorí sa vyrútili z čiernych dier, v ktorých dovtedy vyčkávali. Pripravení na boj, pripravení zabíjať. Poštváť si proti sebe trpaslíkov nebolo múdre, o tom nebolo pochyb. Ignia skôr či neskôr doplatí na vlastnú hlúposť. Príde chvíľa, keď nad ňou viac nebudem držať ochranu. Nevedel som sa toho dňa dočkať. No tentoraz som ich zastavil jediným pohľadom. So zatatými čelúšťami pozerali na svojho druhu, ktorý prišiel o jednu z najcennejších vecí, ktoré mali. Zrak. Ich nenávisťné pohľady sa upierali na Igniu.

„Odpracte ho a dávajte na tie decká pozor!“ Otočil som sa a dal sa na odchod. Nasledovala ma ako pes presvedčený o tom, že sa môže rovnať majiteľovi. S hrdo vztýčenou hlavou, akoby mala navrch. „Nepúšťaj ich skôr, než sem znovu prídem. Chcem byť pri tom. A uprav sa, o chvíľu máš svoje vystúpenie.“ Šaty mala roztrhnuté a zašpinené od krvi, na jej tele však už nebolo ani stopy po útoku. Jej koža bola rovnako hladká a biela ako predtým.

„Boli to také nádherné šaty, za to mi ten malý pankhart ešte zaplatí.“

„To dieťa nechaj na pokoji, len ti dokázalo svoje schopnosti. Potrestaj seba, že si sa dala tak ľahko zaskočiť.“

„Neopováž sa ma poučáť...“

Nenechal som ju dohovoriť, skrútil som jej ruky za chrbtom a celou silou ju prirazil k stene. Do uší sa mi vkradol zvuk jej praskajúcich rebier.

„Ešte raz na mňa zvýšiš hlas a nedajú ťa dokopy ani všetci tvoji sluhovia. Tvojimi zvyškami nakŕmim pouličné psy. Si len suka, ktorú používam, kým je užitočná. Prestaneš mi slúžiť a zabijem ťa.“

Chriplavo sa zasmiala. „Rozumiem,“ pretlačila s poslednými zvyškami vzduchu.

„Teraz vypadni a rob, v čom si dobrá.“ Povolil som tlak, aby sa mohla odlepiť od chladnej steny.

„Som dobrá v mnohých veciach, môžem ti to ukázať,“ snažila sa pôsobiť zvodne, no mňa to nezaujímalo.

„Počkaj, kým sa vrátim.“ Poslednýkrát som si ju prezrel a uistil sa, že mi rozumie. Potom som sa premiestnil z hradu.

Zostal som v meste a prechádzal hlavným námestím z bieleho kameňa, ktorý sa ťažil na severe mesta. Väčšina obyvateľov pracovala v kamenárskom priemysle. Z avalirského bieleho kameňa sa stavali budovy, vyrábali okná, nábytok či šperky, ktoré sa vyvážali do celej krajiny. Kameň bol drahší než mramor, a tak si ho mohli dovoliť len tí najbohatší. Mestu však zabezpečil dosť práce a peňazí, aby sa na ulici nedali vidieť žobráci. Nekorunované hlavné mesto Avalir bolo vystavané kaskádovito na úpätí hory a ako jediné malo prístav. Pod všetkou tou naleštenou bielobou bolo prehnuté až do samého špiku kosti. Každý chcel mať tých správnych priateľov na správnych miestach. Vidieť tie správne výrazy na správnych tvárach. Každý túžil byť pekný a výnimočný, zažiaril medzi ostatnými, na ničom inom im nezáležalo. Boli ako červy túžiace stať sa tým jediným motýľom, ktorého by ostatné červy obdivovali pre jeho krásu a jedinečnosť. Bez ohľadu na to sa však plazili v sračkách, ktoré považovali za zlato.

Na západe mesta striedali zlatisté pláže kamenisté dná a drevené móla, pri ktorých kotvili člny a menšie loďky patriace rybárom a kupcom. Ďalej v zátokách sa už po hladine s hrdosťou plavili lode s tromi sťažňami a so zrolovanými plachtami. Nejedna z nich patrila mne, hoci sám som ich príliš často nevyužíval. Boli rýchlejšie spôsoby, ako cestovať, aspoň pre čarodějníkov. Tyrkysová zátoka sa strácala v tmavej vode na okraji Dunivých brál, ktoré ju chránili pred širím morom plným nástrah. Tak si to obyvatelia Avaliru kradmo nahovárali. Pravda bola taká, že to boli práve Dunivé bralá a ríša pod nimi, ktorej by sa mali skutočne obávať. Na opačnej strane mesta, na jeho najvyššom východnom bode, stál palác z bieleho kameňa a žiaril ako slnko, ktorého lúče naň práve dopadali. So zdobeným cimburím, tuctami balkónov a desiatkami veží a vežičiek bol ozdobou mesta. V kruhu okolo neho sa rozliehalo námestie plné fontán čirej sladkej vody, z ktorých bolo zásobované celé mesto. Od hlavného paláca sa na juh a sever ako lupene od jadra kvetu odvíjali domy obyvateľov. Od tých najbohatších, ktoré boli k palácu najbližšie, až po tie najchudobnejšie neďaleko prístavu. Ani tam sa však nedala nájsť chudoba či špina. Nie taká, ktorú by bolo možné vidieť na prvý pohľad.

Približne raz za sedem dní sa všetci obyvatelia, celý dav, zhromaždil na námestí a v priľahlých uličkách, kde načúval slovám sestry tunajšieho miestodržiteľa. Ten bol, žiaľ, príliš vyťažovaný na to, aby

sa v meste zdržiaval pravidelne. Musel riadiť obchod s bielym kameňom, ktorý mu patril, a starať sa o to, aby mesto prosperovalo. Svoje vnútorné záležitosti tak prenechal milovanej sestre. Celé to bola fraška, divadlo, ktoré som hral už pridlho. Nemohol som sa dočkať, kedy sa to všetko skončí.

Ľudia však tieto vystúpenia milovali. Navrávali si, že panovník sa tak prihovára ľudu a nemá ich len za hlúpych poddaných. Oznámi im všetko dôležité, čo sa udialo, čo sa opravilo, pokazilo, koľko zásob mesto má, čo mu chýba. Kto umrel a kto sa narodil, spolu smútili a spolu vítali nových členov. Keď už nebolo čo oznamovať, spievali oslavné piesne a ďakovali za možnosť žiť v takom blahobyte a mieri. To však nebol skutočný dôvod týchto zhromaždení. Zatiaľ čo Ignia zabávala dav na námestí, čarodejníci, trpaslíci aj ľudské vojsko, ktoré slúžilo na obranu mesta, prehľadávali dom za domom, miestnosť po miestnosti. V Avalire nebolo tajomstvo, ktoré by sa dalo skryť.

Pred západom slnka vyšla na jeden z palácových balkónov Ignia odetá do bieleho rúcha s hlbokým výstrihom pokrytým jemnou čipkou. V posledných slnečných lúčoch jej vlasy horeli živým plameňom. Vyzerala božsky, akoby povedali ľudia. Alabastrová pleť jej žiarila, tyrkysové oči svietili ako maják, ktorý priťahoval pohľady ľudí na námestí. A dav ju vítal, obdivoval a uctieval, otáčal sa za ňou ako za slnkom, ktoré žiarilo nad jeho mŕtvym svetom.

Stál som na streche neďaleko paláca, skrytý ľudským očiam, a upieral som zrak na jeden z najkrajších a najhonosnejších domov s hordou služobníctva a výhľadom na zátoku. Bol to domov Josefa Ashera, jedného z najbohatších obyvateľov Avaliru. Námestník zodpovedal za správu mesta alebo tú jeho časť, ktorou by sa Ignia nikdy neobťažovala. Tiež bol známy ako jeden z najštedrejších a najprívetivejších občanov, často organizoval verejné zbierky na pomoc chudobnejším, do ktorých sám bohato prispieval. Mnohí ho milovali a obdivovali. Priatelia, susedia aj cudzinci. Ľudia. Prehliadali pravdu. Nechceli vidieť zverstvá, ktoré sa diali hneď pod ich oknami, v ich pivniciach či spálňach. Odmietali poznanie, akú tvár ukrýva ich partner, sused či známy za rúškom dobročinnosti a ochoty. Tí najhorší sú často tými najštedrejšími, tými najväčšími dobrodincami, usmiati, milí a ochotní. Robili to preto, aby zakryli ohavnosti, ktoré páchali skrytí za zatvorenými dverami, alebo si tým chceli odľahčiť svedomie a znechutenie zo seba samých? Na to som nepoznal odpoveď. No poznal som riešenie problému menom Josef Asher. Takým ako on stačilo vziať jedinou vec, aby padli. Ich postavenie v očiach iných. Horší trest ako smrť bol pre nich výsmech a potupa. Poníženie. Stáli na piedestáli zo slamy, ktorý stačilo sfúknuť. Alebo zapáliť.